

Arrest

**nr. 60 757 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 mei 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat P. VAN HOUDENHOVE en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 juni 2005 bij de Belgische ambassade te Teheran een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op studies (doctoraat). Het gevraagde visum werd hem toegestaan.

1.2. Op 29 oktober 2005 kwam verzoeker het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur jaarlijks verlengd werd. De geldigheidsduur van de A-kaart verstreek op 31 oktober 2010.

1.3. Op 19 april 2010 werd verweerder op de hoogte gesteld van het feit dat de Katholieke Universiteit Leuven beslist had de inschrijving als doctoraatsstudent van verzoeker, gelet op de aanhoudende problemen op academisch en ethisch vlak, ongedaan te maken.

1.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 mei 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 12 januari 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1995;

Gelet op het artikel 103/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996;

Gelet op het academisch advies van de KUL ons overgemaakt per e-mail van 19/04/2010;

Overwegende dat de genaamde [E. A. A.], [...], gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 61,§1,1° :betrokkene verlengt zijn studies op overdreven wijze, rekening houdend met zijn resultaten;

Overwegend dat betrokkene gemachtigd was tot voorlopig verblijf voor zijn doctoraatstudie aan de KUL die hij heeft aangevat vanaf het academiejaar 2005-2006;

Overwegende dat de KUL ons per e-mail van 19/04/2010 in kennis stelt van de beslissing van de Doctoraatscommissie van de Faculteit van de Bio-ingenieurswetenschappen dd. 23/02/2010 waarbij het doctoraat van betrokkene werd stopgezet;

Overwegende dat de KUL deze beslissing nam op basis van de huidige status van zijn doctoraat, die als onvoldoende werd geëvalueerd omdat er onder andere nog steeds gegevens voor analyse ontbreken en er geen perspectief is dat deze gegevens in een redelijke termijn beschikbaar zullen zijn, terwijl dit cruciaal is voor het vooruitzicht op het voltooien van zijn doctoraat;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg zijn doctoraat niet mag verderzetten en hij van de KUL nog een maand de tijd krijgt om zijn huisvesting te verlaten;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996; wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of naar Nederland te begeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij stelt dat artikel 61, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten steeds moet aangeduid worden welke paragraaf van voormeld artikel 61 van de Vreemdelingenwet werd toegepast en geeft nog volgende toelichting:

“De bestreden beslissing vermeldt in dit verband enkel artikel 61, § 1. 1° van voormelde wet, welk artikel bepaalt: “betrokkene verlengt zijn studies op overdreven wijze rekening houdend met de resultaten”.

Dergelijke beëindigingsgrond kan in casu echter geen toepassing vinden. Bovendien rijst de vraag hoe een termijn van 5 jaar voor een doctoraatstudie als een overdreven verlenging van de studie kan worden beschouwd.

De bestreden beslissing verwijst ter ondersteuning van de ingeroepen grond trouwens enkel naar de kennisgeving door de KUL van de beslissing van de doctoraatscommissie van de Faculteit van de Bio-ingenieurswetenschappen d.d. 23 januari 2010 die zelf geenszins voldoende is gemotiveerd.

Enig verder advies omtrent het beweerde overdreven karakter van de duur van de studies werd hierbij kennelijk op geen enkel ogenblik ingewonnen.

Nochtans bepaalt artikel 61 §1 van de wet van 15 december 1980 dat, om rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur, van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Enige andere grond waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gesteund wordt niet aangegeven in de bestreden beslissing."

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist.

De verwerende partij benadrukt dat art. 61, §3, in fine van de Vreemdelingenwet - de bepaling die verzoeker meent geschonden te zijn door het nemen van de bestreden beslissing - als volgt luidt:

§ 3. Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.

Deze bepaling stelt derhalve dat het bevel om het grondgebied te verlaten de paragraaf dient te vermelden die in het concrete geval wordt toegepast.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing wel degelijk de paragraaf vermeld op basis waarvan de beslissing werd genomen.

[...]

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd op afdoende wijze de betreffende wettelijke bepaling meegedeeld op basis waarvan de beslissing werd genomen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van art. 61, §3 in fine van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt en in antwoord op verzoeker concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de onderwijsinstelling, KULeuven, heeft beslist om de inschrijven van verzoeker als doctoraatsstudent ongedaan te maken. Verzoeker is niet langer student aan de KULeuven.

In de beslissing dd. 23.02.20 10 van de KULeuven werd aan verzoeker meegedeeld dat:

'Based on the assessments of your Ph. D. promotor and the assessor's committee of your Ph.D., and based on my own assessment, the current status of your Ph.D. is evaluated as insufficient.

In view of the information that

- You have started your Ph.D. October 2005 (with predoctoral).*
- Your financing by the Iranian government has stopped by the end of 2009 (4 years).*
- Your promotor has no financial means to support the continuation of your project.*
- Still data sets for analysis are missing and no perspective that these data sets will become available in reasonable time, while this is crucial to have any expectations that your Ph.D. could be finished,'*

Aldus werd omwille van gebrek aan gegevens voor analyse en gebrek aan perspectief dat deze gegevens in een redelijke termijn beschikbaar zijn, hetgeen cruciaal is voor de verwachting tot het beëindigen van het doctoraat, door de KULeuven verzoekers inschrijving voor het doctoraat geannuleerd en zijn huurovereenkomst opgezegd.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd wel degelijk rekening gehouden met de resultaten van verzoeker - gebrek aan gegevens voor analyse en geen perspectief is dat deze gegevens in een redelijke termijn beschikbaar zullen zijn – zoals meegedeeld de KULeuven.

Verzoeker bewering dat de bestreden beslissing (en de beslissing van de doctoraatscommissie van de Faculteit van de Bio-ingenieurswetenschappen) onvoldoende zou zijn gemotiveerd kan niet worden aangenomen.

Verzoeker loutere beschouwing dat de motivering niet voldoende is, kan niet overtuigen. Verzoeker kan niet dienstig de motieven van de bestreden beslissing weerleggen.”

2.1.3. De Raad merkt op dat de bewering van verzoeker dat in de bestreden beslissing niet zou zijn aangeduid welke paragraaf van artikel 61 van de Vreemdelingenwet werd toegepast feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt namelijk uitdrukkelijk verwezen naar “*artikel 61, § 1, 1°*” van de Vreemdelingenwet.

Ook de bewering van verzoeker dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naliet het advies in te winnen van de instelling waar verzoeker was ingeschreven mist feitelijke grondslag. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de K.U.L., waar verzoeker was ingeschreven als doctoraatsstudent, verweerder adviseerde de uitwijzingsprocedure op te starten en aangaf te zijn overgegaan tot de schrapping van verzoeker als doctoraatsstudent. Hierbij werd onder meer verwezen naar het feit dat verzoeker reeds in 2005 startte met zijn doctoraat, dat een financiering door de Iraanse overheid gedurende een periode van vier jaar voorzien was en dat in 2010 nog steeds belangrijke gegevens voor zijn proefschrift ontbraken en er geen perspectief was dat deze binnen een redelijke termijn zouden verkregen worden.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het standpunt van de doctoraatscommissie zelf geenszins voldoende gemotiveerd was en dus niet kon aangewend worden om een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 61 van de Vreemdelingenwet te motiveren.

Rekening houdende met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het de bedoeling was dat verzoeker vier jaar als doctoraatsstudent aan de K.U.L. actief zou zijn en uit de inlichtingen die via deze universiteit verkregen werden blijkt dat verzoeker na vijf jaar nog geen perspectieven had om zijn doctoraatsstudies af te ronden, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker zijn studies op overdreven wijze verlengde.

Een schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding en machtsafwendings.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Zoals hierboven vermeld in het eerste middel, wordt in de bestreden beslissing als motivering voor het bevel enkel aangegeven dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt rekening houdend met de resultaten en baseert men zich hiervoor enkel op en verwijst men hiervoor enkel naar de beslissing

van de doctoraatscommissie van de Faculteit van de Bio-ingenieurswetenschappen d.d. 23 januari 2010 die zelf ook geenszins voldoende is gemotiveerd.

Behalve het feit dat deze grond in geen geval in casu toepassing kan vinden (zie eerste middel) vertoont de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering.”

2.2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 253.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl verder verzoekers kritiek op de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden aangenomen.

Verzoeker stelt dat waar de beslissing is genomen om reden dat hij zijn studies op overdreven wijze verlengt, deze enkel is gebaseerd op de beslissing van de doctoraatscommissie van de Faculteit van de Bio-ingenieurswetenschappen en dit geenszins voldoende zou zijn.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage kritiek niet dienstig is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat aan verzoeker in toepassing van art. 61, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel dient te worden gegeven om het grondgebied te verlaten om reden dat verzoeker ‘zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdende met de resultaten’

Ter motivering wordt gewezen op:

- De e-mail van de KULeuven dd. 19.04.2010 waarbij de gemachtigde in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij verzoekers doctoraat werd stopgezet,*
- De vaststelling dat zijn doctoraat als onvoldoende werd geëvalueerd omdat er onder andere nog steeds gegevens voor analyse ontbreken en er geen perspectief is dat deze gegevens in een redelijke termijn beschikbaar zullen zijn, terwijl dit cruciaal is voor het vooruitzicht op het voltooien van zijn doctoraat,*
- De vaststelling dat hij zijn doctoraat niet mag verder zetten.*

Verzoekers vage beschouwingen kunnen aan deze vaststellingen geen afbreuk doen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker in toepassing van art. 61, §1, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker in toepassing van art. 61, §1, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels."

2.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden deze motieven niet te kennen, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

2.2.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk lijkt te willen betwisten, en dus een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3.4. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook niet vastgesteld worden dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel miskende of zich zou hebben schuldig gemaakt aan enige vorm van machtsoverschrijding.

2.2.3.5. Er moet voorts worden geduid dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

2.2.3.6. Verzoeker blijft voorts in gebreke om op een begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK